

FER EL JOC

Una cosa demostra com s'ha arribat a malejar la nostra política convertint-la en una mera topada de dues forces antagòniques: és la imputació que us fan des de cada un dels dos grans bàndols en lluita, així que us manifesteu en desacord amb alguna actitud seva, de fer el joc de l'altra bàndol. A qualsevol català investit d'una certa responsabilitat, a qualsevol grup de catalans amb un xic de personalitat que no aprovi l'actuació de l'Esquerra en un o en tots els seus aspectes, de seguida se li diu: això és fer el joc de la Lliga. A qualsevol que critiqui o es negui a secundar una pensada de la Lliga, se li diu: això és fer el joc de l'Esquerra. Es a dir: que ni l'Esquerra ni la Lliga pràcticament no admeten que a Catalunya pugui existir una opinió política independent de llurs bandositats. No comprenen una posició que respongui a un ideari i no a una reacció primària de pànic o d'hostilitat. Una posició que contrasti amb uns principis proclamats i sostinguts amb conseqüència les gestes dels uns i dels altres i en dedueixi el judici corresponent. Aleshores cada u, perquè l'altre ha fet una cosa mal feta, us demana que li trobeu bé a ell una altra cosa mal feta; cada u us vol fer reconèixer en les falles de l'altre la justificació de les pròpies falles. En definitiva, el que us demanen cada u, quan us acusen de fer el joc a l'altre, és que li feu el propi joc, un joc que a totes dues bandes no aspira a ésser altra cosa que un vulgaríssim joc de patacades. Ara, que sortosament per als qui no volen caure tan avall, hi ha també moltes altres coses molt més altes que reclamen també que els fem el joc. Hi ha la justícia, hi ha la pau, hi ha la cordialitat ciutadana, hi ha una cultura de debò, hi ha interessos superiors a les pures misèries materials, hi ha el patriotisme, hi ha, en dues paraules: la llei de Déu i Catalunya. Aquest és el nostre joc, aquest el joc propi d'una gran massa de catalans que no estan disposats a abandonar-lo perquè en un moment determinat sembli que afavoreix els uns o afavoreix els altres. I aquest és el joc noble i independent, l'únic possible que els ha de donar autoritat per a judicar, davant de Catalunya, els altres i els uns.

Problema de Catalanitat

per Marcel de Palau.

"Les propostes i esmenes del mai prou lloat senyor Aragay són el vertader motiu d'haver recomanat el recurs de competència davant del Tribunal de Garanties, puix aquesta és la suprema Garantia dels Catalans, i els vots de l'Esquerra a la Llei de Reforma Agrària que legislava sobre matèries que l'Estatut concedia al Parlament català són els que han motivat el problema avui plantejat a Catalunya". Així ho deia el líder de la Lliga, no fa pas encara més d'una setmana.

Les demostracions documentals amb què el senyor Cambó acompanyà la seva dissertació ens demostren el que nosaltres dèiem des d'aquestes columnes la passada setmana, afirmant que el problema era sols de manca de catalanitat. Efectivament, nosaltres reconeixem que el senyor Aragay va fer allò i allò altre, i estem d'acord quan ens assegura que l'Esquerra, per boca del seu representant a la Comissió de la Llei de Reforma Agrària, féu les més grans badades que puguin mai fer uns que es

diuen catalanistes, però és que això no és tot, ja que això ens demostra una cosa, que l'Esquerra ho va fer malament, sí, però no que la Lliga ho faci bé ara.

Unes ratlles assenyades hem pogut veure tots, d'un home allunyat de la política de partit, i en elles llegir que s'havien d'esgotar tots els recursos parlamentaris per millorar la Llei de Conreus, tots menys un, el de la retirada.

El senyor Cambó, en la conferència a què m'he referit, ens va explicar un conte; amb un altre vull jo acabar aquest comentari: és un de molt conegut, molt vell i sempre nou, el d'aquell nen que perquè un company havia tirat una gota de tinta al seu llibre ell hi tirà un tinter.

**TAPIOQUES I PURÉS
Figueres**

són els millors.

Comentaris d'«El Temps»

Fiscals o procuradors.

Tant de soroll com s'ha armat pel recurs contra la Llei de conreus i, en canvi, ben poca gent s'ha fixat en el conflicte de l'Audiència contra una determinació del conseller de Justícia de la Generalitat. L'espectacle ha estat també molt depriment per a l'Autonomia en negar-se a reconèixer els procuradors municipals què una disposició creava per a substituir els antics fiscals.

El rebombori que han armat els intransigents ha estat tan gran, que àdhuc ha hagut de venir un subsecretari de Madrid i potser fins el ministre de Marina va haver de ficar-hi el nas.

En què quedem, senyors? Regeix o no l'Estatut? Tenim o no un règim que en diuen autònom? Que ho diguin d'una vegada, perquè sinó fins les porteres voldran oposar-se a què fem complir les nostres lleis.

Estudiants en armes.

La relaxació de la disciplina social es demostra amb aquest afany bèl·lic que impulsa molts homes —i també alguna dona—, a usar una arma de fer mal. Tothom porta una pistola a la butxaca i els governants, tan satisfets.

Potser l'aspecte més repulsiu d'aquesta qüestió és el dels estudiants que acudeixen a classe amb la pistola carregada i que disparen així que hi ha qualsevol aldarull. Nois de batxillerat, a Madrid, s'han barallat i un jove de quinze anys ha caigut mort, amb el pit travessat d'un tret que li ha engegat un altre company. L'espectacle no pot ésser més terrible ni més repugnant.

Hem arribat a envilir la infantesa fins aquest extrem. Quan ens aturarem per a reprendre el bon camí de la regeneració moral? Cal pensar-hi, senyors, abans de que no hi hagi remei.

El perill groc.

Un esquerrà es mostrava molt satisfet per la cordialitat amb què han estat rebuts els mariners japonesos a Barcelona.

—Potser es prepara una aliança catalano-japonesa o nipo-catalana, com vulguis— vàrem insinuar-li.

L'esquerrà ens féu fullet com aquell que vol demostrar que està en el secret.

A veure si haurem d'instalar un altre baluart al Manxukuo.

L'optimisme lerrouxià.

Fins el moment mateix de l'escissió, Don Alejandro es mostrava optimista. Segurament la processó anava per dins, però feia el cor

El dir i el fer

per M. Coll i Alentorn.

En la major part de llengües de la terra trobaríem segurament alguna dita, adagi o sentència popular que comenti, més o menys sarcàsticament, la inconseqüència dels homes. I és que la manca de lògica, la covardia i la hipocresia han fet molt sovint de les seves d'ençà que el món és món. Per això no té res d'estrany que també a casa nostra i en les qüestions polítiques i socials dels nostres dies, trobem manifestacions d'una semblant duplicitat. Ara que, en alguna d'aquestes qüestions, aquesta característica, sempre blasmable, esdevé funestíssima. Ens referim a la discrepància entre el dir i el fer d'aquells qui tothora canten les excel·lències de les doctrines pontificies en matèria social i, quan arriba l'hora d'actuar, es comporten com uns perfectes partidaris del liberalisme econòmic.

L'apostasia de les masses obreres és i ha d'ésser un dels majors motius de preocupació per a aquells qui contemplem els problemes del món amb un esguard cristià. A aquesta apostasia han contribuït alhora l'actitud de les sectes anticristianes que han agafat, interessadament per bandera les reivindicacions obreres i la de molts catòlics que han comès el crim de fer servir la religió com a pretext per a obstaculitzar-les. Les grans encíclics socials tenen precisament per objecte de desfer el cúmul de falsedats i de malentesos que ambdues actituds han congriat, però, a despit de llur claredat, són molts encara els sectaris, els indiferents i —fa vergonya haver de dir-ho— els catòlics, que pensen que les encíclics són només una expansió literària sense altra finalitat que servir de llument a conferenciants i articulistes i fer creure als proletaris que han de renunciar a tota aspiració de millorament que no vingui com a gràcia concessió del patró o de l'empresa amb qui col·laboren per mitjà de llur treball.

Si gran mal han fet els qui, per acció o per omissió, han pogut fer entrar en les masses proletàries la convicció que l'Església és enemiga de llurs interessos, molt major el fan encara els qui diuen defensar la doctrina social cristiana i, en el moment de demostrar amb fets la sinceritat de llurs paraules, la traeixen desvergonyidament. Perquè aquests cometem llavors un pecat d'escàndol —aquest pecat tan durament condemnat per l'Evangeli— i anul·len tota humana possibilitat de redempció de l'estament obrer, ja que li fan perdre la fe en l'única cosa que pot salvar-lo.

Sabem prou, i no poden imaginar-s'ho sinó els que han hagut de viure-ho, les enormes resistències, les amenaces, les inculpacions, els boicots i els silenciaments que han de suportar els qui s'han emprès la tasca d'ésser fidels en totes les actuacions, i no solament en les paraules, als principis del cristianisme social. Serveixi només com a exemple ço que estem veient aquests dies amb la famosa llei de contractes de conreu. N'hi ha hagut prou amb què uns homes es situessin per damunt de la barreja, no volguessin ésser esclaus dels interessos de classe i s'inspiressin només en la justícia i en el patriotisme, a la llum de les exhortacions papals, perquè de seguida hom s'apressés a enlloardir llur reputació amb grapats de fang. I aquests malèvolos intents no han pas pervingut exclusivament d'aquells a qui ja sabíem partidaris de l'economia liberal, sinó d'una manera especial d'homes, institucions i periòdics qui es deien nascuts per combatre a favor de la doctrina social de l'Església, i a l'hora de la veritat no s'han vist amb pit per lluitar contra els poderosos, o no han tingut prou esperit de sacrifici per renunciar a llurs privilegis, o han temut que perillaria llur pressupost d'ingressos, com si valgués més de viure amb vilipendi que morir lluitant per una noble causa.

Vet ací ço que ens suggeria, entre altres coses, l'aniversari de la publicació de la *Rerum novarum* i de la *Quadragesimo anno*, celebrat aquests dies. Ens sembla que hom no arribarà mai a insistir massa ni prou sobre la necessitat d'una sinceritat i d'una conseqüència absolutes, en aquestes delicades i transcendents matèries. Per això, aprofitarem, si Déu vol, la primera avinentesa per tornar a parlar-ne.

fort i, per animar-se a si mateix cridava: —El partit radical no es pot dividir!

Arriba, però, l'hora tràgica i el senyor Martínez Barrio, ple de llàgrimes, canta unes coses desagradables al "caudillo" i li etziva la baixa. Don Alejandro es commou un xic i, quan surt, diu als periòdistes: —Sí, se'n va. Però crec que tornarà aviat.

Es veritat que ho creu així? No veu que el senyor Azaña és una sirena temptadora que ha mirat d'una certa manera a Don Diego i li ha fet mal d'ull?

Ara convindrà escatir quin dels dos s'ha quedat amb el "pavo". No fos cas que els "correligionarios" haguessin de contemplar com uns altres se'ls mengen.

LA SETMANA A CATALUNYA

Com preveïem al final de la nostra crònica de la setmana passada, han aparegut sengles notes del P. Nacionalista Català i dels estudiants nacionalistes dels centres d'ensenyament barcelonins en protesta contra l'atac que intenta inferir el Govern espanyol a la nostra sobirania, aprofitant-se de l'agitació creada a l'entorn de la llei de contractes de conreu.

Cal que els patriotes no deixin d'estar amatents i muntant la guàrdia, ja que els enemics de la nostra llibertat no dubtaran d'aprofitar qualsevol avinentesa que un afebliment de la nostra vigilància pogués oferir-los.

L'afer ha continuat enverinant la nostra vida pública. Els qui estem profundament convençuts que no ens trobarem en el bon camí mentre no s'imposi una política de reconciliació nacional, tinguérem un moment d'esperança quan, la setmana passada, veiérem acudir ple-gats el senyor Cambó i els representants de l'Esquerra a plantejar al Govern espanyol la qüestió de la seva indispensable contribució a l'eixugament del dèficit de l'Exposició de Barcelona. El nostre goig, però, fou sense alegria. Els discursos dels senyors Companys i Cambó, pronunciats el diumenge i el dilluns propassats, ens revelaven un estat d'esperit idèntic al que ha produït la difícil situació que estem vivint.

La conferència del Sr. Cambó tenia per objecte primordial d'es-vair el moviment de disgust (posat de manifest per les baixes experimentades) que l'actitud de la Lliga ha produït entre la millor part dels seus afiliats. Dubtem que ho hagi aconseguit. En síntesi, el

senyor Cambó es limità a excusar les faltes de la Lliga en les faltes de l'Esquerra. Com si els pecats d'aquesta contra Catalunya poguessin justificar l'incompliment del deure per part de tots els altres catalans.

Mentre hom no sàpiga despullar-se de partidismes baixos de sostre i mati el temps i les energies en discussions inútils i en baralles eixorques, Catalunya llaurirà sense poder entrar francament en la via de la prosperitat i de la glòria.

Els qui ens mirem aquest problema, que a tants fa perdre el món de vista, des d'un punt de mira objectiu, hem tingut la satisfacció de sentir aquests dies una veu prestigiosa, la del senyor Roig i Bergadà, dient desapassionadament el seu parer sobre la qüestió. I ha estat una cosa sorprenent i reconfortant de veure com, d'una manera ben espontània —podem garantir-ho—, aqueixa veu coincidí en una pila d'aspectes amb la veu també desapassionada d'Unió Democràtica de Catalunya. Els blasmes, els elogis i les justifications són en ambdós parers extraordinàriament semblants. Vol dir això que quan l'interès egoista no entela la visió, la coincidència es produeix automàticament. Davant d'això no senten una recança d'haver deixat de complir amb una missió que podia ésser altament saludable, aquells qui podent emetre i divulgar un parer desinteressat i equànime s'han estimat més amagar el cap sota l'ala i ignorar covardament el problema?

Un altre motiu de satisfacció per als bons catalans ha d'ésser el manifest adreçat al President de la Generalitat per un grup d'intel·lectuals catalans del Principat i de les Illes que s'han constituït en comitè per tal d'estimular les relacions entre aquestes dues regions de la nostra Pàtria. També són molt encoratjadores les notícies que vénen de València. L'obra de la nostra integració nacional està en marxa.

La vaga dels contramestres del "Ràdium" ve a enfosquir un xic el panorama social que durant aquestes darreres setmanes semblava més serè i apaivagat. S'hi discuteix una qüestió d'assegurança social. Si ens fixem en la preponderància que van agafant aquestes assegurances entre les reivindicacions obreres, arribarem a la conclusió que cal que els Governos se'n preocupin i activin una completa obra legislativa en aquest sentit. Mentrestant, però, cal evitar una duració massa llarga de la vaga que ens ocupa, per tal com en podrien pervenir funestes conseqüències.

Plaça del Pi, núm. 3.
(Davant l'Església).

DE TOT TEMPS

Els pidolaires

J. M. Armengol.

Es un gremi que a Barcelona està ben acreditat i que els constants corrents d'immigració curen prou bé que no vagi de baixa, esgotant l'enginy per tal que el públic es faci sensible i la "calderilla" caigui sense dificultats.

No cal dir que tot aquest ram res no té a veure amb la caritat autèntica i que, encara que hom no miri prim en fer almoines a castellans o catalans, arriba a adonar-se de l'explotació de què és objecte amb el truquet de la llàstima i la madre que tiene un hijo...

No fa molts diumenges, a la porta d'una de les millors esglésies de la nostra urbs —entengui's paròquia rica i de feligresos distingits— vaig presenciar alguna de les ràtzies que, segons sembla, han hagut d'organitzar les autoritats per tal de combatre el flagell dels medicants, els pidolaires per ofici, que poc es curen de l'església ni del que s'hi fa, sinó que només les coneixen per a anar a embussar el trànsit i coaccionar amb quixelles de reclam.

Es verament trist haver de constatar fets així, que repugnen no més de dir-los, però és cert. Jo vaig veure, estranyat, l'escampadissa de "pobres" que fugien esverats de la "cacera", en veure apropar-se l'auto amb els individus de la Beneficència. I vaig sentir com més d'un s'esquivava les mosques —perquè no se l'endugessin— dient: Yo, no; yo, no!... Aquél, aquél!! —bo i assenyalant-ne un altre amb aspecte més propici a l'equívoc.

Res, que en un obrir i tancar d'ulls quedava net el carrer... fins que tornava l'auto-papu a esverar els mendicants que —estil de venedors ambulants— tornaven a lloc un cop l'autoritat girava l'esquena, entestats a no ésser mantinguts municipalment i refacturats als pobles respectius. Es natural que deu donar més el lliure exercici de la mendicitat; i avui més que mai. Visca la llibertat!

El mal és que el darrer diumenge vaig veure altra volta la colla..., però venent flors, a la porta de l'església; un pom de ginesta a cada mà (no se'ls en veien pas més, de rams) i maldant per tal que us el quedéssiu, amb les mateixes fórmules que quan, insistint, us pidolaven caritat.

Valdria la pena de reglamentar-ho, amb flors o sense, en bé dels mateixos desvalguts, car, certament, l'exercici de la caritat per a tothom que vulgui fer-la, és una cosa molt diferent de tot això; aquest eixam d'una mena de Gremi de Pidolaires, explotat des de qui sap on, més aviat porta a la memòria aquesta feta del pobre que, ofès per una caritat que ell considera desproporcionada en l'habitual "client", l'engega, senzillament, amb aquella dita tan famosa, de: —Busqui's pobre!!

TAPIOQUES IPURÉS
Figuera
són els millors.

NOTICIARI

NOTES D'U. D. DE C.

El gran acte de demà a Balaguer.

Tot just constituïda la delegació de Balaguer, al front de la qual figura com a president un ciutadà de la vàlua de Xavier Rúbies, s'ha emprès la tasca de propaganda i proselitisme.

Com a iniciació de les tasques públiques, hom celebrarà, demà, un míting de presentació del programa del Partit, el qual es celebrarà a les onze en punt del matí, en el Teatre-Cinema d'aquella comtal ciutat.

Es molt esperada a tota la comarca la celebració d'aquest gran míting, per escoltar, en aquesta hora de desercions, la paraula dels homes que enlairen la bandera del nacionalisme sincer.

Faran ús de la paraula, en aquest acte, els propagandistes senyors Ignasi Maluquer, president de la Joventut del Casal Central del Partit; Pau Romeva, diputat al parlament de Catalunya, i Manuel Carrasco i Formiguera, membre del Comitè de Govern del Partit. Presidirà l'acte el senyor Xavier Rúbies.

Consell intercomarcal de Lleida

En ocasió de l'acte de Balaguer, el C. de G. del Partit han convocat una reunió a aquella ciutat, per a primera hora de la tarda, de tots els afiliats, enclavats en la circumscripció provisional de Lleida, per

tal d'estructurar el consell intercomarcal de la mateixa.

Míting a Ponts.

Per a demà, a dos quarts de sis de la tarda, ha estat preparat un gran acte de propaganda per la delegació de Ponts, on han ingressat darrerament nombrosos elements de vàlua que han donat un nou increment a aquell nucli.

Els oradors que hi prendran part seran els mateixos que al matí parlaran a Balaguer.

Han promès l'assistència a aquest míting ciutadans de diverses localitats dels encontorns, desitjosos d'escoltar la paraula dels homes d'U. D. de C.

Els actes del diumenge, 27, a Girona.

La delegació de la capital de Girona, en col·laboració de les diverses que hi ha escampades per aquelles comarques, han preparat uns actes de propaganda que, per les noves rebudes, prometen revestir una gran solemnitat.

Al matí hom celebrarà un gran míting de presentació de l'ideari d'aquell Partit i en el que faran ús de la paraula els senyors Isidre J. Palmada, Jaume Pumarola, Angel Marqués i Manuel Carrasco i Formiguera.

De Banyoles, Santa Coloma, Blanes, Olot i altres localitats, els

nuclis d'adherits es proposen l'organització d'autocars per a traslladar-se a la capital per tal d'assistir-hi.

A la tarda, es celebrarà una reunió dels afiliats de tota la circumscripció per a l'estructuració del Consell internacional de la mateixa.

El Congrés de Joventuts.

S'estan portant amb gran activitat les tasques preparatòries per al Congrés de Joventuts d'U. D. de C. que es celebrarà el diumenge, dia 10 de juny, amb diversos actes i reunions dels quals s'anunciaran oportunament els horaris i estades de celebració.

Es posaran a discussió tres ponències, procedint-se a l'estructuració de la Federació de Joventuts d'U. D. de C.

Altres actes de propaganda.

Hom reprèn les activitats per a la celebració del míting que degué ésser suspès per les circumstàncies anormals a la ciutat de Badalona, el qual es portarà a terme el dia 3 de juny.

Per al dia 10, hom prepara també un acte a Falset.

També hom prepara una tanda de mítings a la comarca del Baix Penedès, amb exposició de l'ideari.

U. D. de C.—Camp d'En Grassot.

Biblioteca.—Havent-se acordat la creació d'una Biblioteca popular, dins l'Entitat, tots els socis i

amics són pregats d'ofrenar-hi llibres.

Hom invoca la importància d'un element de cultura com és una ben dotada biblioteca popular i es prometteix de la generositat de tots els socis i simpatitzants d'U. D. de C. Camp d'En Grassot, l'ofrena, almenys, d'un volum.

Serà donat compte dels llibres que es vagin rebent per a l'esmentada biblioteca.

Nou Secretari.—Ha acceptat el càrrec de Secretari d'aquesta Entitat —confirmada l'acceptació en sessió de Junta del dia 13 del mes que som—, el senyor Ignasi Papiol i Mora.

Escola de polemistes.—Tots els dijous, de 8 a 9 de la vetlla, vénen celebrant-se les interessants sessions d'aquesta escola. Tothom té dret d'assistir-hi. Hom recomana als socis i d'una manera especial als joves, d'aprofitar-se d'aquestes profitoses ensenyances.

Converses i conferències polítiques.—El propinent dissabte, dia 19, a les set en punt del vespre, tindrà lloc, a l'estatge social, la I Conversa Política. Anirà a càrrec del senyor Joan B. Alverós i Arias, que desenrotllarà el tema que ofereix l'apartat I de la De-

claració de Principis del Partit.

El dia 26, al mateix lloc i hora, se celebrarà la II Conversa Política. Ha estat encarregada al senyor Ignasi Puigdollers i Llorenç, que farà una exposició del II apartat de la Declaració de Principis.

Hom recorda el dret, per part dels assistents, a intervenir en aquestes converses en demanda de quantes aclaracions creguin convenient, a l'objecte d'anar entrant en una perfecta possessió del nostre cos de doctrina.

El diumenge dia 27, a les onze en punt del matí, III Conversa Política, a càrrec del senyor Ignasi Papiol i Mora. Aquest senyor disertarà sobre el tema Concepte de Dret internacional aplicat al plet nacionalista català.

La inauguració oficial.—Ha estat acordada per al dia 3 de juny, a base d'un Míting d'exposició de l'ideari del Partit. Oportunament es donaran detalls.

Excursió a Santa Fe del Montseny.—El grup excursionista de l'entitat, té organitzada una excursió col·lectiva a Santa Fe del Montseny, per al dia 20 de maig. S'hi anirà amb autocar. Per a inscripcions, adreceu-vos a la Secretaria de l'Entitat. Pressupost, 10'50 ptes.

S'ha posat a la venda el fulletó que publica «El Temps», referent a la doctrina d'Unió Democràtica de Catalunya tocant a la qüestió de la terra, juntament amb la Llei de Contractes de Conreu. Conté, a més, alguns comentaris sobre els avantatges i les falles d'aquesta.

Es ven al preu de 20 cèntims.

Necessitat de la sindicació

per Joan Roca i Giralt

Ens trobem en uns temps en què tot sembla que volti i giravolti al redós d'uns principis, d'uns problemes que tots coneixem amb la nomenclatura d'econòmico-socials. Efectivament, la política, l'economia, la societat tota, rep la influència, decisiva gairebé sempre, de tot allò que en conjunt ha vingut a anomenar-se la qüestió social.

Ja fa prop d'un segle que, amb el capgirament experimentat en el món de la producció, per la introducció i desenvolupament successiu del maquinisme, la qüestió social, en forma rudimentària primer, amb més empena després i amb força d'allau més tard, ha vingut a ocupar el lloc preferent dins les múltiples activitats de la vida moderna, fins el punt d'ésser una verdadera obsessió de tots els governants actuals.

No n'hi ha per a menys, ja que el maquinisme modern, amb el predomini d'aquella fórmula injusta i abusiva de la "lleï de l'oferta i la demanda", que entranya l'escola Smithiniana, féu néixer vertaders estats d'opinió, mantinguts gairebé sempre per idealistes, més o menys herois o altruistes, però que tenien la virtut de posar el dit a la plaga, com vulgarment es diu, que protestaven indignadíssims de l'exploatació de què era objecte normalment el treballador, que es veia impotent, i de fet ho era, per lluitar contra el capital, que, ja de per si, constituït per la unió d'altres capitals, venia a formar una força contra la qual s'estellaven una a una les més justes aspiracions de la classe explotada.

Naturalment que amb una situació tal, no és d'estranyar que les doctrines de Marx i Engels, per un cantó, i les de Stixner, Proudhon i d'altres, que proclamaven als quatre vents la bellesa de la lluita de classes, arrelessin pro-

fundament en les consciències de les masses proletàries, que havien de constatar, tristament per cert, que el capitalisme eixorc no cedia ni un pas en el camí de les seves justes reivindicacions.

La sindicació, la unió de tots els treballadors d'un mateix ram o estament i les unions de tots els rams o estaments, com a únic mitjà de fer front al capitalisme, donaren origen a diferents organitzacions, totes elles inspirades en les doctrines marxistes i en el principi anticristià de la lluita de classes.

Aquesta situació era insostenible. La lluita aferrissada entre ambdós bàndols, perjudicava gairebé sempre el proletariat. Les relacions entre el treball i el capital, es feien cada dia més difícils, i la producció se'n ressentia, i la societat en general també.

Arribades les coses en aquest punt, el gran Papa dels obrers, Lleó XIII, publicà la famosa encíclica *Rerum Novarum*, en la qual no solament justifica la conveniència de la sindicació, sinó que fins i tot, en proclama la necessitat i dona normes generals i abstractes, si volem, sobre llur organització i desenvolupament, que més tard i en diferents congressos i reunions es puntualitzen i es concreten. Més tard Pius XI, amb la *Quadragesimo Anno*, ve a confirmar i donar vida a la doctrina que sembla Lleó XIII, els fruits de la

qual avui, arreu del món, comencem a collir.

Molt s'ha parlat durant aquests últims temps de la doctrina social de l'Església; molts i molts són els que estan convençuts de la seva bellesa i del fet que elles en si enclouen l'única solució possible en les enverinades qüestions del treball; però pocs són, dissortadament, els que es donen compte de la necessitat, no ja d'integrar les agrupacions de caire cristià, sinó, fins i tot, de sindicar-se. I així veiem que uns ho fan per força, altres inconscientment i molts, la immensa majoria, no ho fan.

I per a nosaltres, és tristament llastimós de constatar que el percentatge major dels que no ho fan, el tenim entre aquells que, en cas de fer-ho, ho haurien de fer en les organitzacions de caire catòlic.

Bo és que tractem de concretar, d'estudiar la forma en què hauríem d'establir les nostres organitzacions, però creiem que la tasca indefugible i inajornable que havem de realitzar, és la de desvetllar les consciències obreres i fer-los veure que l'única salvació possible en la seva lluita enfront del capital, la trobaran en la sindicació, i, encara, en la sindicació cristiana, que té solucions harmòniques i totalitàries, a cada un dels problemes que entranya la qüestió social.

TAPIOQUES PURÉS

Figueres

són els millors.

Ortopèdia
TEIXIDÓ

recorda als socis d'U. D. C. i molt particularment als senyors Metges, les seves especialitats en braguers, faixes i mitges de goma, etc., etc.

Aribau, n.º 5

Telèfon 33882

El "D.I.C" vol

excomunicar U. D. de C.

No podia acabar d'altra manera... Com a coronament de la campanya que la Lliga i els seus aliats en liberalisme econòmic estan menant contra U. D. de C., falsejant a consciència l'actitud d'aquesta davant la llei de contractes de conreu, calia una bona excomunió, i com que no podien esperar que aquesta es produís autènticament, els anarco-consevadors han acudit a llur valet a *tout faire*, o sigui el D.I.C., i li han encomanat aquesta delicada tasca. Sembla, però, que no n'hi haurà prou amb aquesta excomunió. No parlem ja de la d'En Roig i Bergadà, al qual ja tenen condemnat per endavant; sembla que volen anar molt més enllà i anatematitzar Chesterton per haver formulat el seu distributisme i fins Lleó XIII per haver escrit certs passatges de la *Rerum Novarum*.

Naturalment que semblant excomunicador no aconsegueix posar cap pedra al fete a ningú. Li falta el petit (?) detall de tenir la categoria d'autoritat competent. Amb tot, nosaltres gosariem aconsellar-li tan polidament com sabem, que rellegeixi (o que llegeixi) la Declaració Collectiva de l'Episcopat, no fos cas que hi trobés quelcom que condemnés la seva actitud. També voldríem fer-li present que U. D. de C. no es molestarà mai si hom fa burla de la seva pobresa, per tal com ella constitueix un dels seus més legítims orgulls i al mateix temps la prova més clara que no s'ha venut la consciència a cap grup financer, ni viu a costa

de cap fons de rèptils més o menys inconfessable, cosa que no poden demostrar més de quatre senyors que van per aquests mons de Déu amb un lliur blanc a la mà (i que consti que això del lliur blanc no ho diem per fer venir pell de gallina als redactors del D.I.C.).

Finalment volem informar als nostres lectors que "l'hora de les autonomies ja ha passat dins d'Europa, i el temps assenyala règims d'amples concentracions i autoritaris" i explicar-los que això no és una declaració del senyor Royo Villanova, sinó una afirmació del repetit setmanari, feta en el mateix editorial on hom es dona el gran gust d'excomunicar els homes d'U. D. de C. I així tothom sabrà ara a què atènyer-se.

Feu les vostres comandes

BARCELONA

que us serviran les màximes qualitats al mínim preu.

Servei a domicili

10 % descompte als socis d'U. D. C.

FULLETO D'EL TEMPS

ELS PROBLEMES SOCIALS

Text de la doctrina que en matèria social, sustenta Unió Democràtica de Catalunya, i que fou aprovada en el II Congrés, celebrat a Tarragona, els dies 20 i 21 d'octubre de 1933.

i de l'autoritat. Els qui exerceixin càrrecs dintre el sindicat deuen ésser coneguts individualment, per l'autoritat i pel públic, com a representants de tals càrrecs i, a més, personalment responsables del funcionament coactiu, clandestí i il·legal del sindicat, així com de l'actuació pública i privada d'aquest.

Mentre l'autoritat vulgui actuar de tal, deu imposar-se com a norma la realització d'aquests principis. Altrament no serà vertadera autoritat. Aquesta no pot tolerar que els sindicats tinguin en els afers polítics altra intervenció que la que els assigni la llei. Tampoc no pot consentir que la imposició sindical (dels patrons, dels obrers o bé dels tècnics) faci tòrcer les normes del dret i de la justícia.

Els sindicats no ha de consentir fer-se intruments polítics de ningú. Poden, i convindria, intervenir directament en la política, enviant representants seus als organismes públics. Encara caldria que s'imposés legalment la representació sindical i dels estaments i corporacions en els dits organismes.

La representació corporativa als organismes públics tornaria més pura i eficaç la democràcia, per tal com, essent orgànica, esdevindria lliure i cada classe estaria directament representada i defensada pels seus companys autèntics.

LA REPRESENTACIO LEGAL HA D'ESSER PROPORCIONAL

La multiplicitat de sindicats no ha d'ésser tal que s'acostin al gregarisme i a l'anarquia, sense eficiència per a actuar, o bé que menin a la confusió per llur nombre i per llur insignificància. Precisa certa unitat, no unitat, d'actuació davant la llei, els organismes oficials i els reconeguts com a tals pels efectes de les mateixes finalitats sindicals. A aquest fi,

V.—Per tal que els diferents sindicats puguin tenir personalitat jurídica reconeguda per l'estat (entenem en el sentit ampli de poder civil) i intervenir

en els organismes i institucions de caràcter econòmic, social i de previsió, cal que, sols o federats, enrolin un tant per cent (racionalment legislat) dels professionals del respectiu ram.

La representació de cada sindicat o federació de sindicats en els organismes i institucions dalt dites (econòmiques, socials, de previsió i públiques) deu ésser proporcional al nombre d'associats que tingui cada sindicat o federació de sindicats, la llista dels quals consti (amb anterioritat registrada) en els organismes públics o en els establerts a aquest fi.

La federació i interfederació de tots els sindicats nacionals de treballadors, constituirà un organisme autònom, com si diguéssim la cambra del treball, que tindrà personalitat per a entendre i actuar en tots els assumptes que afectin els seus organismes i el treball en general. El mateix diem en el seu aspecte dels sindicats tècnics i patronals.

Les tres cambres, la del treball, la dels tècnics i la dels patrons, o bé representants de les federacions de tots els sindicats de cada classe, podrien constituir també una mena de sindicat jurídic nacional, amb la mateixa finalitat que l'explicada en la conclusió III per als sindicats jurídics de cada ram de la producció. També podria proposar a la Generalitat i als altres organismes legislatius projectes de llei, que la representació de les classes en els dits organismes curaria de defensar.

Així en la Declaració de Principis d'Unió Democràtica de Catalunya com en les conclusions socials del Congrés Nacional de l'any 1932, tenim feta declaració de no entendre justa ni cristiana l'actual organització de la vida econòmica i de com maldarem per una altra de més equitativa. La fita darrera a què deuen tendir les activitats sindicals, és aquesta: "Arribar a una organització en la qual la producció i distribució de la riquesa sigui justa i equitativa". L'organització de la producció no deu ésser unilateral, és a dir, feta per un sol dels tres elements humans que hi cooperen (treball, tècnica i

"Posta rosada", tela que M. Pidelaserra exposa a Galeries Syra.

Art

LA PINACOTECA

Segueix amb extraordinari èxit de públic, i de crítica, l'exposició que Malloí té oberta en aquestes galeries. En la nostra proppassada edició, donàvem la nostra impressió sobre la seva obra. Per un error del gravador no poguérem presentar als nostres llegidors una mostra, potser la més insignificant, de la seva reeixida producció; ho farem, però, avui amb el gravat adjunt.

GALERIES SYRA

M. Pidelaserra i Brias

Una exposició Pidelaserra, és sempre, dins dels nostres cercles artístics, un veritable esdeveniment. Avui, però, que Pi-

delaserra ha arribat gairebé pot dir-se al grau màxim de superació, la seva exposició resulta quelcom d'excelsa, quelcom de definitiu. Excelsa, pel gran nombre i varietat d'assumptes presentats. Definitiu, per la qualitat assolida gairebé en tots ells.

La pintura de Pidelaserra no és feta, però, per al gran públic, sinó gairebé exclusivament per als entesos, o bé per a aquells als quals agrada fruit de l'art, estudiar la personalitat d'un artista, observant atentament la seva obra. I això passa perquè moltes de les obres de Pidelaserra us donen de primer antuvi la sensació d'inacabades, sensació que va desapareixent a mesura que l'esperit es va reconcentrant, a mesura que l'observació es va fent més intensa. I això és degut al fet que aquest artista treballa per mitjà de pinzellades petites, però justes i precises, utilitzant en molts casos els colors bàsics, que en combinar-se més

que a la tela, en la mateixa retina, produeixen efectes magnífics.

De les seves obres, la que oferim a la vista dels nostres lectors, "Porta rosada", és una de les més reeixides, pels seus tons suaus, fins i a la vegada energics. De les altres, "Riu quiet", "Ventijol", "Cami de Caldes", "El poble", "Calma", "Pollancre" i "Sol d'hivern", són remarcables dins de la variada i extensa gama de paisatges vallesans que Pidelaserra, en nombre de 40, ens presenta a Galeries Syra.

Avui ha quedat inaugurada, la ja anunciada exposició que fan conjuntament L. Mercadé i P. Inglada. El primer amb 20 teles a l'oli, i el segon amb 25 dibuixos a la tinta xina.

Donada la fama, per cert ben merecuda d'aquests artistes, promet assolir un remarcable èxit.

SALA BUSQUETS

Aureli Tolosa.

Ens trobem davant de l'artista que us dona la plena sensació de moure's amb

perfecta desimboltura i que s'afirma en cada un dels assumptes que ell tracta.

I és que Tolosa, tracta els assumptes més difícils després de fer un estudi acabat de la corporeïtat de les coses, i amb un coneixement perfecte de les perspectives del nostre camp i dels seus efectes lluminosos, fins a arribar a identificar-se amb la natura.

Les seves obres, allunyades per complet d'afectismes, i estridències coloristes, avui tan corrents, us fan viure el que l'artista sent i vol fer sentir, dins de la variada gama d'assumptes que tracta.

Les teles assehyalades amb els números 14 i 16, són unes mostres magnífiques de "Flors" que mostren un estudi acabadíssim, el mateix que amb l'interior assenyalat amb el 8. El 20, de tons esblaimats, característics d'un dia sense sol, demostra la precisió i claredat dels valors de les coses. Diferents assumptes, en què tracta el nostre bosc i altres notes de visions momentànies, completen juntament amb dues teles de jardí aquesta important exposició que fa de molt bon veure.

"El camí", tela que figura en la ja clausurada exposició de Malloí, a La Pinacoteca.

Els Estudiants Nacionalistes davant de l'actua ofensiva contra Catalunya.

Davant l'atac a fons contra la sobirania del nostre poble que intenta portar a terme el Govern espanyol, atac que des d'algun punt de vista ha estat facilitat per l'actitud antipatriòtica de determinats catalans, els estudiants nacionalistes, conscients dels perills que aquests fets suposen per a la nostra terra, proclamen:

Llur fe incommovible en els alts destins de la Pàtria catalana.

Llur ferma voluntat de posar tot l'esforç fins als màxims sacrificis en la lluita contra tots els qui, des de dins o des de fora, s'oposin al nostre recobriment nacional.

I llur protesta més enèrgica davant les intromissions dels poders forasters en la vida catalana i davant les inqualificables maniobres dels mals fills de Catalunya que han servit de pretexte per a aquelles intromissions.

PEL BLOC ESCOLAR D'UNIO DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA:

El president: Marcel de Palau.

PER L'AGRUPAMENT ESCOLAR DE "NOSALTRES SOLS!":

El sots-president: Agustí Carreres.

PER LA SECCIÓ ESCOLAR DEL PARTIT NACIONALISTA CATALÀ:

El president: Carles Clanxet.

Barcelona, maig de 1934.

15891 — IMP. ALTÉS — BARCELONA.

SINDICACIO

Ponents: JOSEP CIRERA I SOLER i JOSEP ESCUDÉ I BORÉS.

NECESSITAT DE LA SINDICACIO

En el preàmbul de la conclusió de sena de "Els problemes socials", ponència aprovada en el nostre Congrés Nacional ordinari de 1932, hom feia avinent que, a l'organització i distribució de les riqueses en la forma equitativa que propugna Unió Democràtica de Catalunya, entre tots els homes, deu precedir, com a principi i com a instrument que la realitzi, l'organització de la societat productora.

No repetirem debades que la producció i distribució de les riqueses, segons els nostres principis, no esdevindrà justa ni cristiana mentre no participin en un pla horitzontal de drets, de respecte i de participació, dintre de la jerarquia que reclama l'ordre, els tres elements productors humans, el treball, la tècnica (que hom pot classificar també com a una categoria de treball) i el capital, entès aquest com a fruit acumulat de l'esforç humà, i encara més quan el capital esdevingui propi dels tècnics i dels obrers, sense l'anomenat capitalista.

La natural resistència del conservatisme, i la llei d'inèrcia, tan física com humana, que repugna canviar de posició, reclamen una força impulsora, permanent, però assenyada, per remoure els obstacles i endegar el nou ordre de coses sense posar en perill l'economia, sense menar a un estat caòtic del qual foren víctimes no sols els benestants, sinó les mateixes classes que ara senten damunt seu la injustícia social.

Aquesta força impulsora i ordenadora no pot ésser ni l'individu gregari que ha tastat totes les amargors del

liberalisme econòmic, ni l'Estat sol, el qual, a tots els defectes de la burocràcia, afegeix la subordinació fatalista a uns poders, si no sempre injustos, incapaces i opressors, mudables constantment en ideari i en actuació, que no poden representar cap garantia de permanència, ni tan sols per a aquells qui, per tal de fugir de l'actual organització tan injusta, s'avindrien a acceptar un patró únic que tindria a les seves mans els béns, la llei i la força per a disposar-ne al seu albir i amb ells disposar també dels ciutadans i dels productors.

Aquesta força impulsora i ordenadora ha d'ésser el Sindicat.

LA SINDICACIO HA D'ESSER OBLIGATORIA

Les relacions naturals, gairebé fatals, que ajunten els homes d'un mateix ofici —com remarca el Grup de Democràcia Cristiana— d'una mateixa posició professional i econòmica (en l'actual organització) els mena a ajuntar-se, a agrupar-se per a la mútua defensa de llurs drets. Els separen, però, la disparitat d'ideari religiós, social i de tàctica. Per tal d'atendre aquella finalitat defensiva i impulsora que és bàsica en aquesta mena d'agrupacions.

I.—S'ha d'imposar obligatòriament la sindicació dels actuals elements humans de la producció, obrers i tècnics (que formen la categoria comuna de treballadors) i capital, cada un dintre la seva classe, és a dir, en sindicació pura.

LLIBERTAT EN L'OPCIO DE SINDICAT

Per a evitar les lluites que fatalment destruirien els sindicats si aquests fossin únics, és a dir, un sol de cada estament, davant la disparitat religiosa, social i de tàctica

II.—El sindicat ha d'ésser múltiple, amb llibertat en cada individu de triar aquell que més s'adigui a la seva manera d'ésser i de pensar. Això reclama d'interdir tota mena de coacció per a enrolar per la força als individus en determinat sindicat. El poder civil deu impedir per tots els mitjans aquella coacció, i protegir d'una manera eficaç i imparcial la llibertat de sindicació i els drets de cada associat.

La sindicació deu ésser articulada i orgànica dintre de cada ram de la producció i de tots els rams, federada en cada comarca i a tot Catalunya. És a dir, que els diferents sindicats d'una mateixa classe (obrer, tècnica i patronal) i d'un mateix ram de la producció, deuran constituir un organisme (diguem-ne Comitè interfederal) integrat per representants de cada sindicat o Federació de sindicats, en nombre proporcional als associats de cada sindicat. Aquest organisme de cada classe serà l'únic que tindrà personalitat i capacitat jurídica (reconeguda pels poders civils) per a intervenir, pactar i obligar en els contractes del treball i les altres funcions i facultats que la llei els atorgui.

Les relacions interfederals deuen servir per a millorar els interessos i drets dels federats nacionals, mai per a perjudicar, ni a ells ni la pàtria.

ELS SINDICATS JURIDICS

Encara que, mentre perduri l'actual organització de la producció, la lluita, o, si més no, l'esperit de classes, torni difícilíssima la cooperació d'elles en un sol organisme superior, nosaltres, que propugnem el principi de convivència social com a suport de tota ci-

vilització, voldríem que esdevingués possible la

III.—Creació d'una mena de sindicat jurídic en cada ram de la producció, constituït en una forma equilibrada per representants dels sindicats de cada classe (obrer, tècnica i patronal) i en cada comarca o regió; el qual sindicat jurídic tindria com a missió intentar la convivència de les classes. En cada ram de la producció, la resolució pacífica dels problemes que es plantejessin entre els sindicats de cada classe, i sobretot, que tendís a organitzar, també pacíficament, la producció i distribució de la riquesa, en la forma que expressen les conclusions VI, VII i VIII que tenen per finalitat la desaparició de les classes socials.

No és balder reafirmar que aquesta mena de sindicat jurídic, de cap manera no eliminaria els sindicats purs de cada classe (mentre aquests subsisteixin), ni llur actuació ni independència absoluta. No tindria, segons resta exposat, altra finalitat que intentar l'endegament per via pacífica dels problemes afectant cada sindicat de classe, abans d'acudir als organismes legals constituïts a aquest fi, o a la llei legal; i d'anar avançant, sense destruir cap a la nova organització més justa i equitativa de la producció i distribució de la riquesa.

ACTUACIO CLARA I LEGAL

La coacció és bessonera de la clandestinitat, i es fa possible quan els sindicats es tornen instruments polítics i electorals dels Partits que governen o volen governar, per tal com les autoritats escrivint al dictat dels partits emparen aquella coacció i torcen la funció de Justícia que tenen encomanada. Per aquests motius

IV.—Tota actuació clandestina i coactiva ha d'ésser interdicta. Els estatuts, reglaments, finalitat, organització, entrades, destí i administració dels cabals, i l'actuació sindical han d'ésser públiques, diàfans i coneguts de tots els associats